reîntoarcere la sine

neînceputul nor
neştiutul nor
durează o clipă
cît mă leapădă-n lume
pe-o cîmpie de marmoră
spasm delirant

se mai strecoară
pe aria orbitelor stelare
şi sfera unui ou
ou ncouat ce mă rezumă
şi mă asvîrle brusc in aer
paloarea neercatâ să-şi recapete

mai sînt vertebrele spinării cuiva
o înflorită osie de univers
şi tot ce este aripă
şi pe albirea ei se-ascute
o mişcă
o dislocă
îi surpă linia-mpietrită
şi mă împinge şi niă pune
pe mine să-i ţin loc

şi marmora e arsa
cupă calcinată
înnegrită
în marmoră un nor a apăsat
de bună seamă a trecut un nor
probabil nu a fost decît un nor

dar poate este şi un ciopor
mă naşte pântecele lui umflat
de vreme ce sînt sunet
a trebuit să fie şî un clopot
un clopot nevăzut
cu-albastrul cerului intrînd în aiurare